

Søndag d. 18. november 2018 i Silkeborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Romerbrevet kap 11 v. 33-36.

Gammeltestamentlig læsning: Salme 98

Prædikentekst: Mattæusevangeliet kap. 25 v. 31-46.

Det er snart kirkenytår. På næste søndag er det sidste søndag i kirkeåret.

Med de bibelttekster, vi har hørt i årets løb, har vi været hele fortællingen om Guds frelsende indgriben ved Jesus igennem. Vi er nu nået til slutningen på historien - men det er et punkt i verdens gang, som vi ikke er nået til endnu. Iflg. Ny Testamente vil alt det, vi kender, høre op, og noget aldeles nyt begynde - noget, der bliver så helt igennem nyt, at det på denne side af verdens vendepunkt kun kan beskrives brudstykkevis og i billeder.

Dette ukendte punkt i verdens gang har givet anledning til mange spekulationer og også til megen frygt gennem tiden. Det mest almindelige udtryk for det punkt er ”verdens undergang”.

Der er brygget mange uhyggelige historier over det tema - nogle af dem henter inspiration i Bibelen, andre er fri fantasi. Der er skrevet skrækromaner og lavet katastrofefilm over dette tema.

Med jævne mellemrum er der religiøse sekter, som jager enfoldige sjæle en skræk i livet med beregninger og forudsigelser af verdens undergang, og får folk til at gemme sig i bunkere og huler under overfladen af den jord, der skal gå under.

Bibelen taler ikke om verdens undergang. Jo, Jesus siger et sted: ”Himmel og jord skal forgå,” og så fortsætter han: ”Men mine ord skal ingenlunde forgå.”

Skabningen, som vi er en del af, og som vi kender den, skal en dag nå til sin afslutning. Men han, som har det ord i sin mund og sit hjerte, som engang skabte alt, han skal skabe en ny himmel og en ny jord, hvor kærlighed bor. Verden skal ikke gå under - den skal fuldkommes i Guds kærlighed.

Men vi er tilbøjelige til at hæfte os ved det voldsomme og frygtindgydende ved de billeder, der tegnes for os. For i verden, som vi kender den - i vores snævre referenceramme ses det ukendte, det uforståelige altid som farligt og måske ligefrem ondt.

Selv de, der har redigeret vores bibeludgave, er faldet ned i denne snævre referenceramme. Som overskrift over dagens tekst har de sat ordet ”verdensdommen”. Det handler historien rigtig nok også om, men den handler også om noget andet. Men man skal måske lige have nogle andre briller på for at se det - og så kunne vi rette overskriften til ”verdensnåden”. For det er jo mindst den ene halvdel af historien - og et langt større tema end dommen.

En dag skal skabningen nå til sin histories slutning. Guds menneskesøn, Jesus Kristus, som en gang gav sit liv for verdens frelse, skal fælde dom - en dom fuld af retfærdighed og nåde. Og som i skabelsens morgen, da Gud skabte ved at tale, skal ordene af nådedommerens mund skabe en ny himmel og en ny jord - Guds rige.

Hvordan det vil tage sig ud, når ”Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, og han tager sæde på sin herligheds trone, og alle folkeslagene skal samles foran ham ...” - hvordan det skal ske - og hvordan Guds nye verden vil blive - ”det rige, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt” - hele dette nybrud og denne nyskabelse ligger vel helt udenfor vor forestillingsevne og langt uden for vor erfarings rækkevidde. Hvorfor så beskæftige sig med det?

Fordi: Så helt igennem radikalt nyt og ubeskriveligt og uforståeligt det er, så ligger det dog ikke uden for vor erfarings rækkevidde. Faktisk kommer det os ved, for det handler om vort liv. Det er det rige - den virkelighed, der ved troen på Jesus Kristus finder vej ind i vort liv nu og her - Guds rige. Det er derfor, Jesus fortæller lignelsen om verdensnåden.

Så lad os gå ind i historien og kigge på den.

Menneskesønnen har delt hele flokken af mennesker op i to grupper. Vi står der også et eller andet sted. Han siger noget til begge grupper, som begge grupper bliver lige overrasket over. Han beskriver de to forskellige veje, de har vandret gennem livet på denne gamle jord:

Det ene hold havde vandret ad den vej, der er brolagt med alt kærlighedens besvær for næstens skyld - men de lagde såmænd ikke engang selv mærke til det, for det var nu engang deres liv.

Det andet hold havde vandret ad den vej, der er så tydeligt afmærket på vor jord, og så genkendelig, at det næsten gør ondt: den vej, hvor de sultende får lov at dø - de fremmede bliver afvist og måske lagt for had - de fattige får lov at gå for lud og koldt vand - politiske fanger får lov at sidde og rådne op. Nogle af alle disse lever og dør lige nu mange hundrede kilometer fra os, andre lige uden for vores dør - og de, der har mulighed for at gøre noget, har altid en aldeles fornuftig forklaring på, hvorfor de ikke gjorde noget ... og hvis de havde kendt til problemet, så ... Her er det let nok at få øje på politikere og pengefolk, men det er den samme vej, der følges, hvor mennesker overser hinanden i hverdagen og pakker sig ind i selvtilstrækkelighed.

Det er to helt forskellige livsveje, Jesus beskriver her.

Vi kan lynhurtigt blive enige om, hvilken vej, vi vil vælge: Kærlighedens vej - ikke sandt?

Den vej ville de andre også vælge: "Hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel, uden at vi hjalp dig?" Alle mennesker vil gerne være gode, i hvert fald når nogen kigger.

Men sagen er, at kærlighedens vej, som er brolagt med alt kærlighedens besvær, og som man kun kan vandre ad uden rigtig at vide af det - den vej kan vi ikke vælge.

Det er ikke os, der vælger den vej - det er den vej, der vælger os.

Her skal vi, der lynhurtigt kan blive enige om, hvilken vej vi vil vælge - her skal vi passe på ikke at fare vild. For aldrig så snart er vi slået ind på kærlighedens vej, før vi gør kærligheden til gøremål, vi skaffer tid til i kalenderen, eller til missionsprojekter, som vi organiserer og effektiviserer (dvs. vi minimerer vort eget besvær) og får gerne andre til at betale. Så har vi da noget, som kongen på hin dag må rose os for - - og hvis han ikke gør det, kan vi altid sige: "Hvornår så vi dig ... og gjorde ingenting? - - vi gjorde da *noget!*"

Jeg siger ikke, at vi skal lade være at skaffe tid i kalenderen til gode gøremål, eller at vi skal skrotte alle missionsprojekter, og så bare sætte os i sofaen og passivt elske hele verden. Men vi skal vide, at alt det, vi sådan kan organisere og styre og gøre - alt det hører hjemme i denne verdens snævre referenceramme, som er sat af synden. Og vi kan aldrig selv arbejde os ud over kanten af den snævre ramme.

Den vej, kongen beskriver som vejen ind i Guds evige rige, er ikke en vej, vi vælger - det er vejen, der vælger os. For selve den vej er en strimmel af det rige, der kommer, når Gud nyskaber himmel og jord, og Guds rige skal fylde alt.

Den strimmel vej anlagde Jesus, Guds Menneskesøn, da han kom ind i vor verden. Vi så ham færdes blandt mennesker som en af dem, kongen i lignelsen roser. Han var den første, der trådte den vej. Den førte ham ikke kun gennem kærlighedens besvær, når han måtte standse hos en syg eller en tigger eller en fremmed. Den førte ham til torturdøden på et kors, hvor hele denne syndige verdens had mod Guds kærlighed haglede ned over ham, og han døde for at sone den selv samme gudsbortvendthed, som dræbte ham, så han i opstandelsen påskemorgen kunne åbne porten ind til det rige, der kommer, når denne verdens historie er fortalt til ende.

Er det en vej, vi kan vælge? Nej, men Jesus kom til os for at vælge os. Det var også os, han gav sit liv for på korset.

Det vi kan gøre, er at se på ham - at stirre os ... ikke blinde, men seende på ham, der kom til os med en sådan kærlighed og nåde, og høre, at han siger til os: Følg mig! Jeg er vejen, sandheden og livet - jeg fører jer hjem til jeres Far.

Og vi kan bede om, at han ved sin Ånd vil bane den vej, som går ikke foran vore fødder, men inde i vore hjerter, så den bliver vort liv - Guds kærligheds vej.

Og så kan vi gå ud i alle vore gøremål og projekter og opgaver og kampe, og leve og vandre med Jesus dér, og undres - ikke over, hvor gode mennesker, vi er blevet, eller hvor meget vi har at vise frem - måske snarere over, hvor lidt vi har at stille med - men først og sidst må vi undres over, hvor ubegribelig og grænseløs den kærlighed er, som strømmer os i møde fra Guds evige rige og skaber hans rige i vort liv og vor færden på vejen her på trods af, hvad vi selv er og kan.

Det er Guds nåde mod os og mod hele denne skabning. Det er nåde over nåde.

Og når historien er fortalt færdig, og vejen vandret til ende, så sidder Menneskesønnen dér ved vejs ende på sin trone for at afsige dommen, en dom fuld af den nåde og kærlighed, som fandt os og valgte os og førte os her.

Det bliver verdensnåden.

